

Zgodba o predani in preizkušeni ljubezni

Frančiška Vodopivec iz Celja je v samozaložbi izdala knjigo spominov.

»N«aenkrat je zunaj zaropotalo, zaslišali so se udarci po oknu in vratih ter vpitje: 'Odprite, slovenska partizanska vojska, prišli smo po Vodopivca!' Mati se je dvignila, a ni se še uspela postaviti na noge, ko so že zrušili vrata in razbili steklo na edinem oknu. 'Kje je Vodopivec?' so vpili. Na neki način so izvedeli, da je doma, in navalili. Nekdo je gošarje obvestil, da bo Vodopivec ta večer doma. Sosedje gotovo ne, ker niso bili naklonjeni početju gošarjev. Oče je najbrž nekomu stopil na žulj. Otroka sta začela jokati, eden od partizanov je pristopil k postelji, naperil proti otrokoma puško in dejal, da ju bo kar ustrelil, če ne utihneta. Dva pa sta se sklonila pod posteljo in potegnili ven očeta. Takoj so ga zvezali, vzeli so mu uro, materi pa sneli z roke prstan, pobrali še nekaj odevi, potem pa krenili z zvezanim očetom proti cesti. Mati in otroka so bosí tekli za njim in prosili, naj pustijo atija. Spet je eden proti njim naperil puško in zagrozil, naj izginejo, če ne, bo vse postrelil. Pri tem je s kopitom puške močno oplazil mater. Ivan se je tega dobro spominjal, ker se mu je zarezalo v dušo. Povedal je, da so bili grdi, kosmati, da so grdo gledali, na glavah so imeli kape, na njih pa velike rdeče zvezde. Zato mu je sovraštvo do rdeče zvezde ostalo za celo življenje. Očeta niso po tem videli nikoli več. Pozneje so izvedeli, da so ga odgnali nekam proti Dramljam in ob tem zajeli še nekaj mož ter ob tem izropali še nekaj hiš.«

Tako je Frančiška Vodopivec z Lopate pri Celju v knjigi z naslovom *Moja, moja za vedno* opisala moževo tragedijo, ko so mu vpričo njega partizani 19. novembra 1944 ponoči na domu v Bukovžlaku pri Teharjah ugrabili očeta in ga odgnali v smrt. Grozljiv dogodek je za vedno zaznamoval njega, njegovo družino in tudi ženo, ki ji je takoj, ko sta se spoznala, povedal za partizanski zločin. To ji je povedal na območju povojnega uničevalnega taborišča na Teharjah, kamor sta se sprehodila od njegovega doma tam blizu.

Avtorica potem nadaljuje: »Potem je dejal, da so še dolgo čakali in upali, da

se oče morda le vrne ali od kod javi. Nekateri takrat ugrabljeni so se tudi iz tuje. Povedal je še, kako je skrit za grmom opazoval kolono ljudi – cele družine, ki so jo po vojni gnali mimo njihove hiše, če bi kje med njimi zagledal očeta, kajti gonjači na konjih so tudi imeli na kapah rdeče zvezde, le kosmati niso bili več. Tepli in suvali so ljudi v koloni s puškimi kopiti kar s konj.

Z materjo sta hodila po krajih, kjer naj bi se zadrževali partizani ter z očetovo sliko spraševala, če ga je kdo videl. Poznalo ga je veliko ljudi, ker je marsikje delal, po vojni pa ni zanj nihče nič vedel. Vendar se je spet zgodil čudež. Naletela sta na moža v severnem delu Jarmovca, zahodno od Dramelj, pisal se je Anton Laubič, ki je očeta po sliki spoznal in dejal, da sta včasih celo skupaj delala. Našel ga je v neki globeli ustreljenega, golega in obgrizenega od lisic. Ker je živel blizu, je šel domov po lopato in truplo zakopal. Pokazal jima je kraj, potem pa prosil, naj o tem molčita. Potem je ta mož kmalu umrl. Z materjo sta pozneje tam obliko-

Z MOŽEVO SMRTJO NI KONEC MOJE LJUBEZNI DO NJEGA.

vala skromen grob iz mahu, pod njega pa položila križ, ki je potem izginil.«

Ko je Frančiška končala šolo za učiteljico, so ji dodelili delovno mesto v kraju Primož pri Sevnici. Tam je bila dve leti. Ker je zanosila, je dala odpoved in se preselila k možu v Bukovžlak pri Celju. Po rojstvu otroka je dobila službo na domači Blanci, potem pa na osnovni šoli v Celju. V začetku 70. let sta zgradila hišo na Lopati. Upokojila sta se v času demokratizacije Slovenije. Včlanila sta se najprej v stranko Krščanskih demokratov, potem pa po nekem razočaranju v Socialdemokratsko stranko. Frančiška je nekaj časa vodila mestni odbor SDS v Celju. Izvolili so jo tudi za podpredsednico sveta SDS. Osem let je bila svetnica SDS v mestni občini Celje. Vrsto let je

požrtvovalno skrbela za dementnega moža, ki je umrl februarja 2015. Tudi to težko obdobje je razmeroma obširno opisala v knjigi. Po moževi smrti si je prizadevala, da bi prekopala očeta svojega moža iz gozda pri Dramljah v možev grob. Pri tem je ugotovila, da je »grob«, ki so ga več desetletij obiskovali v gozdu med Dramljami in Marijo Dobje, prazen. Kljub temu je organizirala simboličen pogreb z mašo v cerkvi Sv. Duha v Celju.

Knjiga tako vsebuje zelo lepo ljubezensko zgodbo med avtorico in njenim možem, dve pričevanji o partizanskem nasilju (umor moževega očeta, grde izkušnje svojega očeta s partizani) ter kritiko nekdanje »socialistične« učiteljice komunističnega režima in partizanskih zločinov. V zadnjem delu je objavila izbor pesmi, ki sta jih napisala z možem, večinoma pa govorijo o zelo lepi ljubezni med njo in možem. Na koncu je zapisala: »Z moževo smrtjo ni konec moje ljubezni do njega. Močna je tako, da seže preko groba, zato tudi napis na njegovem grobu: Kogar ljubimo, nikoli ne umre, le daleč, daleč je.« ■

IVO ŽAJDELA